

NAŠ GLAS

Pr. Križanec, Ljubljana
Redakcija, Ljubljana

Glasilo Osrednje Zveze javnih
nameščencev in upokoјencev
:: za Slovenijo v Ljubljani. ::

Cena posamezne šte. 1 Din.
„NAS GLAS“ izide vsakega desetega,
dvajsetega in zadnjega v mesecu.
Celoletna naročnina Din. 40.—
Polletna naročnina 20.—
Četrletna naročnina 10.—
Za inozemstvo je dodati poštnino.
===== Oglasi po ceniku. =====

Uredništvo: Ljubljana, pokrajinska uprava oddel. za soc. politiko. Rokopisov ne vraca, ako se ne priloži znamk. Dopise v latinici in cirilici sprejema le podpisane in zadosno rankirane. Rokopise je pošiljati samo uredništvu v Ljubljani.

Upravništvo: Na naročila brez denarja se ne oziramo. Naročnina naj se pošilja po nakaznici oziroma položnici le v Ljubljano, Vodnikov trg št. 5/I. Tja je pošiljati tudi zbirke za naš tiskovni sklad.

R. S.:

se nekaj resnih besed.

Čas je resen, zahteva torej resnih besed, in če jih priobčimo v našem glasilu, priznavamo njih pomen za bodoče naše smernice v organizatoričnem življenju državnih nameščencev, kakor nam jih narekujejo uspehi dosedanjega delovanja naše društvene taktike.

Nas tepe nesloga in tepla nas bo tako dolgo ta prokleta razdiralna lastnost jugoslovanstva, dokler sleherni od nas ne pride do prepričanja, da je samo v slogi moč, ki nam odpira vrata do uspehov.

Iz pretekla in sedanje zgodovine bi se lahko naučili, kaj zamorejo združene moči, iz lastnih izkušenj pa bi neposredno imeli najlepše dokaze, kako si podiramo v neslogi idealne načrte za boljšo bodočnost.

Edini dobiček iz našega tipičnega strankarstva ostane državnemu uslužbenstvu prepričanje, da tavamo po napačni poti, da se bo treba vzdramiti in se poprijeti takih sredstev, ki nam zagotavljajo uspehe, to je brez pomisleka strniti naše vrste v čvrsto enoto, koje glas, harmonično ubran, ne bo več prosjačil milostin, ampak odločno zahteval, opirajoč se na trdno voljo, sredstva za dostojno življenje. Gotovo pride ura, ki nas mora združiti; od nas je odvisno, kdaj nam zasije luč spoznaja. Sicer se ob raznih prilikah poudarja, da so državni uslužbenci složni v svojih zahtevah, lepe besede o skupnem nastopu se čitajo v mnogoštevilnih resolucijah, na shodih je slišati pritrjevanje o takozvanih strnjениh vrstah, pa vse to ne dokazuje one složnosti, ki jo pogreša obširna skupina državnega nameščentstva v dosego res izdatnih gmotnih in moralnih uspehov, o katerih sicer sanjamo, a doživeli jih bomo še le tedaj, ko se nam posreči dokaz, da razpolagamo z nepremagljivo močjo popolne sloge.

Zivo se spominjam časa, ko smo v Ljubljani z navdušenjem sodelovali pri ustanovitvi »Našega Glasa«. Okrog njega naj bi se zbralo celokupno državno uslužbenstvo, obetali smo si sijajno bodočnost, prorokovali mu napredek do vplivnega dnevnika, pa računali nismo z neslogo v naših vrstah, ki je uničila naše nade, nam pustila hirajoči list, kateremu, žal, danes manjka potrebne gmotne in duševne podpore, da bi vršil svojo nalogo, ki je časopisu kot velesili v socialni borbi prisojena.

Moralčna moč, ki bi v skupnem glasilu pomenila izdatno, odločilno oporo v boju za naše pravice, je danes razkrojena med 35 »strokovnih« glasil, lističi brez pomena, brez važnosti ter brez vsakega vpliva.

Organizacije našega državnega uslužbenstva se bistveno prav nič ne razlikujejo od političnega strankarstva, kakršno se ravno sedaj pojavlja v naši državi; učinek je isti, posledice občutimo seveda le mi sami.

Na prepričevalnejši primer za razkrojevalni, vsak up za izboljšanje naših obžalovanja vrednih razmer uničujoči vpliv nesloge najdemo kar v organizacijah poštних uslužbencev Slovenije. Trenotno jih je menda sedem.

Lepo je ta skupina državnega uslužbenstva razdeljena po raznih »društvih«, ločenih po službenih opravilih, predizobrazbi in še drugih znakih. Logično ima vsako teh društev svoje posebne težnje, da pa celotni skupini manjka velikopoteznega duha, uveljaviti z odločnim skupnim nastopom skupne zahteve, kaže okolnost, da je ravno poštna skupina ubrala kot prva pot usodepolnega separatizma.

Potreba po lastnem glasilu bi bila opravičena, ko bi »Poštni Glasnik« v resnici zastopal in podpiral poštno skupino. V kolikor ustreza ta list interesom njegovih naročnikov, bi nam pojasnil vsak posamni čitatelj tega glasila, kojega uredništvo se skriva za imenom nedolžnega črkostavca.

To Vam je tipična slika samo iz Slovenije, pustimo ostale pokrajine, kjer se pojavlja nesloga z isto izrazitostjo in — »tertius gaudet«!

Za dan 28. prosinca t. l. so bile napovedane mogočne manifestacije celokupnega uslužbenstva širom države. Morda bi bilo res prišlo do kakega ožjega stika, vsaj na zunaj bi se bila izrazila slika solidarnosti, kar seveda po preizkušenem receptu vladnim kriminalarjem ne more biti všeč. Migljaj od »zgoraj« pa nekaj obljub, — shodi so se odpovedali; človek se nehote čudi, da imajo takšni »migljaji« še tako moč, in se še nismo privadili pravilne ocenitve obljub.

V slogi, in če bi se še na tako malopomenben način pojavila, kakor bi se bila na name-ranih shodih, vidi vlada za se pretečo nevarnost, torej uvažuje našo moč, ki jo še zlahka zlomi, preden se strnejo vrste; a mi ne poznamo tiste sile ter se pohlevno zadovoljimo z »obljubami«. — In če že drugače ne gre, in je sredstvo obrabljeno, nam pa vrže vlada par dinarjev, da potolaži nenasitno druhal.

Ni treba, da zanikuje sloga med nami individualnost v organizacijah mnogobrojnih slojev, ki imajo raznovrstne težnje, enotna fronta v našem nastopu napram delodajalcu zagotavlja uspeh v vseh vprašanjih, če stojimo eden za vse in vsi za enega.

Najlepšo priliko, pokazati svetu našo složnost, ki jo je skovala skupna beda, katere nismo mi zakrivil, bomo kmalu zamudili, in to bi bile bodoče volitve, ki za nas ne morejo ostati brez pomena.

Mirno in tiho stoji državno uslužbenstvo napram volilnim bojem, prepučajoč nešte-

vilnim strankam, da si razdeljujejo poslaniška mesta.

Ko bi nas bila našla volilna borba složne, kaj pravite, ali bi ne imeli državni uslužbenci, nastopajoči kot posebna stranka upanja, da si pridobi vsaj toliko mandatov, kakor si jih obetajo danes s ponosom razne volilne skupine po svojih političnih in narodnostnih nazorih in razlikah.

Naši izven strankarski mandatarji bi uveljavili svoj vpliv edinole v naš prid, njim bi ne bilo treba molelovati, imeli bi neodvisne voditelje, kakor jih zasluži v slogi zvezana skupina svobodnih državljanov.

Državno uslužbenstvo pri nas nima od nobene politične stranke pričakovati ublažitve sedanjega položaja, toliko razsoden mora danes biti vsak, ki je v jarem državne službe uprežen, obljube bo delala ena, ponudbe stavila druga, ali resno zavzel se za nas nihče ne bo, če si sami ne pomagamo; to samopomoč bi nam bila nudila lastna stranka resnih, neodvisnih in poštenih mož, stoječih pred javnim forumom narodne skupščine kot naši zastopniki in ne kot skromni prosilci v ministrskih predsobah.

Vse to nam prinese sloga, samo v njenem znamenju smemo pričakovati, da nam kdaj zasije solnce boljše bodočnosti. Sloga na zunaj in znotraj naj bo zvezda vodnica našim organizacijam, njej morajo biti podrejene vse separatistične težnje, vsi premisleki, sloga mora prevesti naše vrste, biti mora naš evangelij, ki ga naj oznanjajo naši apostoli širom domovine. Če nam pa manjka poguma in se ustrašimo naloge, potem pa pustimo brezplodno tarnanje, poklonimo se nemili usodi, ki jo zaslužimo, delodajalec bo z nami zadovoljen, mi smo pa rešeni bridkih razočaranj, vlada pa sitnega »uradniškega vprašanja«.

Roboti na plan!*

Volitve so pred vrati! Vse politične stranke kakor tudi razredno zavedne stranke se pripravljajo z vso naglico in resnostjo na bližajočo se politično borbo. Vsled nezaupanja do vseh strank, ki ga je zadobil po toli težkih, prežalostnih izkušnjah vsak državni nameščeneec, nastane vprašanje: komu in kateri stranki izročimo svojo usodo v bodoče, in ali se naj volitev sploh udeležimo?!

Če le nekoliko nepolitično preišljujemo, vidimo, da ni bilo in ni poslanca, ki bi v istini imel srce za nas trpine. Vsevprek so nas »furbali«, dajali nam obljube, in bili smo otročji dovolj, da smo vsemu verjeli! Z visokega, uglednega in rešpektiranega družabnega stališča, ki smo ga zavzemali pred vojno v pri-

* Avtor prosi, da bi druga stanovska glasila ponatisnila njegov članek.

meri z drugimi državljanskimi sloji, so nas ponižali državni krmarji v bedne, izrecno kruhoborske berače, izpostavljene javnemu pomilovanju in često tudi omalovažujočemu, prezirljivemu zasmehu. Tako ume štiti država ugled ter gmotno in socialno pozicijo onih svojih ljudi, ki jo z ozirom na njen upravni aparat kot sestoini faktorji istega pravzaprav konkretizirajo in predstavljajo. Kam plovejo naši vlastodržci s tako taktiko? Ako degradirajo veljavo svojih lastnih ljudi takorekoč pod ničlo, ali ne tirajo s tem tudi državo kot tako v propast? Režejo nam kruh liki robotom. — Toda — ali si nismo sami vsega krivi?! Tem gospodom se še vedno klanjamo, sprejemamo udano njih brce in bomo za časa volilne borbe v dno duše srečni, če nas bo kateri gospodov kandidatov le milostno pogledal, čez vse pa bomo srečni, če nam bo celo usojeno sedeti na priganjaškem shodu pri »Njegovi« mizi. O kakšni »duševni roboti« smo mi državni nastavlenci in kako sramotno in samoponiževalno je to obnašanje! Zato nam gre tako slabo! Nimamo nobene energije, nobenega zaupanja v svojo moč, nikake samozavesti, ki naj bi na zunaj označevala takozvano kategorijo kvalifikovane inteligence, nobene ponosne duševne moči, ki bi nam vzravnila suženjsko pokorne tilnike, da bi se otresli vpliva in robotskega strahu, ki ga imamo pred ono vladno gospodo, ki nam slučajno reže kruh, kakor tudi pred javnim mnenjem, zlasti pa pred kontrolnim očesom vladnega časopisa. Otroci smo, ki se tresemo pred bav-bavom, kojega si napravljamo sami. Verjamemo vsem oblubam, ki jih milostno servirajo vladni gospodje, ter postanemo takoj krotke ovčice, kakor hitro pride migljaj od zgoraj, češ da je treba v interesu patriočičnega idealizma še tako in tako dolgo čakati, predno se najde in zasigura zopet kost za lajšanje kučke, ki naj jih pomiri in potolaži za nekaj mesecev! A take kosti sedaj že dolgo ni bilo in mi se zadolžujemo, umiramo lakote, mraza in sramu. Hajduki našega življenja in časti! — Oni pri vladi prav dobro poznajo povprečno psiho svojih podrejenih in se zavedajo, da nismo v stanju, da bi se stanovsko emancipirali od razcepljenega pripadništva k raznim političnim strankam, koje nas izrabljajo zgolj le v reklamne in priganjaške svrhe, da bi se otresli politično-hlapčevskih okov in se povzpeli do lastne, zgolj stanovsko opredeljene politične organizacije. V državi je nad 180.000 javnih nameščencev. Imeli bi torej lahko veliko moč kot širokopotezna solidarna nevtalna, patriočična, t. j. v istini državotvorna stranka z lastnimi skupščinskimi kandidati iz vseh kategorij državnih nameščencev. Dokazati bi lahko vsej javnosti, zlasti pa navzgor, da smo najvažnejši činitelj države, da se zavedamo svojih pravic ravno tako kot svojih dolžnosti, in da hočemo, da vidijo država in sodržavljani v nas neobhodno potrebne, spoštovanja vredne ljudi, ne pa robotske stroje. Koliko moči bi lahko reprezentirala naša stanovska solidarnost, a kaj, ko je ne umemo izrabljati, osredotočiti, ujediniti za en skupen cilj. Razbita je naša politična sila, nje drobci pa capljajo v skrajni needinosti za vlečkami raznih političnih strank. Pa pravimo, da smo kvalificiran stan, da smo ljudje s privilegiji inteligence! Kmet in delavec, oba sta si že znala pomagati in si najti pot politične organizacije in prave orientacije, le uradnik inteligent še robuje na vse strani kot klavern privesek diverznih političnih koritolovcev.

Skrajni čas je torej, da vržemo vso strankarsko politiko od sebe. Imejmo pred seboj le kruh in svoje stanovske in politične interese, združimo se najtesneje, postavimo za volitve svoje stanovske kandidate, kateri nam bodo zopet izvojevali one državljanske pravice, za koje so nas egoistične in vladohlepne stranke oropale, ki nam zagotavljajo dobro,

pravično službeno pragmatiko in ki nam bodo izvojevali bolji kruh in socialno stališče, ki nam po pravici gre, katero so nam v Jugoslaviji zapravili vladni činitelji in bankokratne stranke s tem, da nas slabše plačujejo, kakor kmet svojega pastirja in nas puste stradati ter nas ženejo v odvisnost ljudskih izsesovalcev. Osvobodimo se vseh predsodkov proti postavitvi lastnih kandidatov, beda in stanovska zavednost naj nas združita v eno družino, in če bo vsak storil svojo dolžnost, imeli bomo lahko dokaj lastnih poslancev, ki bodo obenem resnični, zanesljivi državni poslanci, ki bodo dali kralju, kar je kraljevega, in narodu, kar je narodovega, ter posvetili vse svoje moči v dobrobit Jugoslavije.

Naposled bi lahko šli kot vodilna sila še dalje ter razširili svojo politično organizacijo s tem, da započnemo propagando za politično združitev vseh delojemalcev, javnih in privatnih, delavcev in malih konsumentov, ki naj bi nastopili kot silovita kontra-stranka zoper agrarce, izvoznice, trgovce, obrtnike ter druge producente in kapitalistične krvose! Pričujoči članek smatrajte, cenjeni sotrpini, za kamen, ki je sprožen za akcijoboljšanja naših bodočih dni. Polemika, ki naj bi se razvila glede teh misli, naj bo kratka in resna, kajti čas neizprosno beži, in čas je zlato, gre pa za resno in sveto stvar, od koje je odvisen ves naš spas ali pa propad. Na plan — inteligenca — ako si hočeš rešiti tradicijo svoje časti in veljave! Na delo, organizacije!

Silvestrov večer javnega nameščenca.

Da bodo morda kdaj čitali naši zanamci, kako je leta 1922 praznoval državni nameščenc, kateri je v službi že 32. leto, Silvestrov večer, hočem tukaj navesti svoje praznovanje na ta pomembni dan. Ne bom niti stokal, niti tarnal, ker tega so že sili uredniki listov, kakor tudi njihovi čitatelji. Tudi ne bom ničesar pretiral, niti olepšaval.

Odzvonilo je svetemu večeru, kakor pravijo pri nas na kmetih tudi Silvestrovemu.

Povžil sem skromno večerjico ter odšel potem v spalnico. Že popred pa sem naročil služkinji, da mi skuha lipovega čaja, kateri je najcenejši, da bom tudi jaz, ko ga bode toliko tisočev pilo, enkrat čaj pil, pa tudi če je lipov, da je le čaj, ker na Silvestrov večer ne bom edini jaz izjema. Omeniti moram, da sem bil čisto brez žene in brez otrok. Žena je odšla pred leti v one blažene nebeške višave, kjer ni razlike med javnimi nameščenci in vojnimi dobičkarji. Srečna je in blagrujem jo, da ji Bog ni dal čakati leta 1922. Edini sin, kateri si vsled naših sičajnih plač in mogel privoščiti luksusa dolgega potovanja, je ostal za počitnice na svojem službenem mestu ter mi pismeno voščil »srečno« in »veselo novo« leto. Ironija!

Kakšne misli so me ta večer obhajale, ko sem tako sam in zapuščen sedel za mizo v precej mrzli sobi, ne bom pravil, ker sem takoj v začetku povedal, da ne bom tarnal in tožil. Samo nekaj pa moram povedati. Leta 1891, ko sem bil prvo leto v službi ter imel 30 gl mesečne plače, imel sem za Silvestrov večer še 1 gl v žepu, leta 1922., torej po 31. letih, sem pa že teden dni brez vsake pare. Edina sreča za mene, da sem sam. Iz srca pomilujem svoje tovariše—trpine, kateri danes v krogu številne družine praznujejo Silvestrov večer! Premišljeval pa sem sledeče: Ko bi se danes v celi državi pobrala samo polovico tega, kar se bode na današnji večer potratilo za razne butelke, jedila in druge nepotrebne stvari, bi ne dobili mi jutri samo 13., ampak lahko 14. mesečno plačo.

Da si preženem ta tužna premišljevanja, sem vzel v roko časopis ter prečital poročilo o skupščini »Saveza javnih nameščencev v Splitu.« Ko sem prišel do poročila, da se je

resolucija glede stavke in pasivne resistance omilila, vrgel sem časopis proč ter prav po hribovsko zarentačil: Bojazljivci! Koga ali česa se nam je pa vendar še treba bati, kaj naj pa še čakamo? Slabše kot sedaj se nam vendar ne more več goditi in če nas država vse iz službe zapodi! Toliko, kolikor nam ona daje, dobimo vendar lahko povsod. Čakamo naj toraj do novih volitev! Seveda, da nas bodo stranke zopet gonile kot pse brakirje za volilci in njihovimi glasovi ter bi bili priganjači različnim osebam, katere nas samo v volitvah pozna! Katera stranka nam je pa še kaj dala? Obljub dosti, a družega nič!

Po raznih razmotrivanjih o različnih strankah, njihovih voditeljih, gotovih naših dobrotnikih, različnih brikadah itd. sem prišel slednjič do sledečega zaključka:

Kot sam samcati zborovalec na Silvestrov večer leta 1922 predlagam svojim državnim sotrpinom sledeče resolucije:

1. Z novim letom odpovejmo vsaj do volitev naročnino vsem političnim listom. Imejmo samo svoje stanovske liste. (Saj še te težko plačujemo.)

2. Ne bodimo vsaj za časa volilnega gibanja priveski te ali one politične stranke.

3. Kot protest proti temu, da so se naše doklade odložile do novih volitev, vzdržimo se vsi volitev. V primeru pa, da se vsi s tem ne strinjate, predlagam:

4. Imejmo vsi javni nameščenci kraljevine SHS ali pa vsaj vsi iz Slovenije svojo skrinjico z napisom: »Skupina javnih nameščencev« ter kandidate samo iz svoje srede. Nič ne de, če tudi ne dobimo nobenega poslanca. Manj kot sedaj, namreč — nič — ne bo nobeden za nas storil.

Morda bo marsikateri rekel, da so te moje resolucije fantom ali celo budalost, toda kdor bi vse prav natanko premislil, kakor sem jaz na ta sveti Silvestrov večer, mi bo le prav dal.

Pustimo časopise, volitve in stranke to pot popolnoma pri miru ter se brigajmo edino samo za se in za nikogar drugega. Ne dajmo se presleptiti zopet po raznih zapeljivih obljubah, teh smo menda vendar že enkrat sili! Če se ne briga država za nas, se pa mi ne brigajmo za volitve!

Po tem premišljevanju sem odšel k počitku ter se zjutraj na novega leta dan še precej pomirjen zbudil. Novoletnih voščil pa nisem hotel od nikogar sprejeti ter jih s posmehom odklanjal. Tudi vam, dragi tovariši, ne bom voščil »srečnega« in »veseliga« (?) novega leta, ampak prosim vas samo to, da sprejmete resolucije Silvestrovega večera 1. 1922., predlagane od vašega

tovariša-sotrpina.

(Gornji članek je poslal avtor s sledečim pismom: »Članek sem bil poslal za novo leto »Slovenskemu Narodu«, da ga priobči. Članek se ni niti priobčil, niti se mi ni sporočil vzrok, zakaj se ni priobčil, dasi sem že 25 let naročnik »Slov. Naroda«. Jaz kakor tudi večina mojih tovarišev smo na stališču, da se javni nameščenci sploh ne udeležimo volitev. Če pa se jih, si pa postavimo lastno kandidatsko listo ter se ne eksponirajmo za nobeno stranko. Snubijo nas že vse stare in nove stranke. Meni se je celo od ene ponudil mandat na sigurnem mestu. Zlasti se sedaj trudi narodna radikalna stranka, da bi javne nameščence pridobila na svojo stran. Ako se nagnemo k tej ali oni stranki, izpostavimo se lahko različnim šikanam. Slučaj agrarnega referenta Matka Brnčiča nam je dovolj jasen dokaz. Ako pa si postavimo svojo lastno listo, nam ne more nihče zameriti, ako vsi brez razlike političnega prepričanja isto volimo. Osrednja zveza naj se obrne do vseh uradniških organizacij in učiteljskih društev, da se izjavijo glede tega, ali naj si postavijo javni nameščenci lastno svojo listo. Prepričan sem,

da se bo večina za to izjavila. Ako imajo kmetje svojo, delavci svojo, zakaj ne bi mi svoje imeli!

Kaj je novega pri O. Z.

1. Poročilo preds. društva javnih nameščencev v Celju, g. prof. Reicha. Kako je prišlo do odprtega pisma ministru Zupaniču. Protestna zborovanja. Sladkorna akcija.

V odsotnosti predsednika Lillega otvoril 14. I. sejo, ki je bila sklicana za nujno, I. podpredsednik Janežič, ki predstavi g. prof. Reicha. Odda mu takoj besedo, nakar izvaja prof. Reich v daljšem poročilu sledeče:

Več kot samoobsebi umevno je, da je sedanja težka situacija kritična ne samo za pridobitne sloje, marveč predvsem za nastavljenice s fiksno plačo, to je za državne nameščence in vpokojence vseh kategorij in stopenj. Razne organizacije, tako tudi O. Z. so vlagale na kompetentna mesta najrazličnejše resolucije in predstave, v katerih se opozarja vladne činitelje na neizbežno potrebo takojšnje sanacije. Koncem oktobra oziroma pričetkom novembra lanskega leta se je vršil v Beogradu kongres vseh državnih nameščencev, ki so se ga udeležili delegati vseh pokrajinskih zvez. Ta kongres je stopil v stik s kompetentnimi mesti ter jim izročil znano resolucijo. Do rezultata pa žalibog ni prišlo, kar občutimo z vso pezo tembolj danes, ko je prešlo od tega časa nad en četrt leta. Vsi tedanji koraki, ki so jih podvzeli na osnovi enotnega nastopa, so bili zaman. Še danes je vsem znano, koliko se je pisalo v našem strokovnem glasilu o takozvanih postranskih zaslužkih, ki naj bi se jih v svrhu izboljšanja gmotnega stanja poprijeli državni nameščenci. Vse to je bila ostudna kampanja, ki je odvracala od naše bede pozornost vlade. Vsak državni nameščenec bi moral biti že zaradi tega načelni nasprotnik postranskih zaslužkov, ker ga mora z zadostnimi osebnimi prejemki obvarovati pred pomanjkanjem država sama. Na drugi strani je zopet gotovo, da s sedanjimi prejemki absolutno ni mogoče več vzdrževati ravnovesja v gospodarskem budgetu državnega nameščenca. Kdor trdi, da mu zadoščajo samo prejemki, ki mu jih daje država, ta vedoma laže, ker ima dohodke, ki jih noče izdati. Naravno je, da takšni tovariši naši akciji največ škodujejo, ker se od udejstvovanja abstinirajo ali pa kvečjemu delovanje v naših organizacijah samo z usmevom in ironičnim namigavanjem kritizirajo. Ni mi sicer znano, ako se to dogaja pri ljubljanski O. Z., deistvo pa je, da se to pojavlja v Celju v zadnjem času na vedno izrazitejši način.

Celjska organizacija je stavila radi postranskih zaslužkov in privatnih nagrad velikemu županu v Mariboru gotova vprašanja. In kaj pravi k našemu položaju javnost? Odgovorila nam je zadnji čas z zvišanjem najemnin na način, ki je naše stanje še bolj poslabšal. Trgovski sloji za naše težnje nimajo umevanja. Vsi tisti, ki bi morali imeti na urejenosti našega gmotnega stanja največji interes, ne ganejo nit z mezincem. Zato je potrebno, da s to javnostjo računamo in ž njo tudi obračunamo. Celjani so v tem oziru že storili primerne ukrepe in izstopili iz vseh narodno-obrambnih, kulturnih in karitativnih društev. Ta sklep ne vsebuje bojkota proti kulturnim institucijam. Saj vemo, da so ravnost državni nameščenci glavna opora in snaga vseh teh ustanov. Prišli smo do tega sklepa iz edinega razloga, ker je bilo treba javnosti pokazati, da je njena eksistenca odvisna od naše eksistence. Izstop iz navedenih društev nam je služil samo za bojno sredstvo in je bilo samo čin obupa.

Očita se nam, da smo državni nameščenci pod bivšo Avstrijo mirovali. Ako je temu

res tako, potem moramo v svojo obrambo odvrniti, da so bile takratne gmotne razmere dokaj boljše od sedanjih, čeprav nam je rezal kruh osovraženi tujec. Žalostno je, da moramo primerjati nekdanje razmere z današnjimi, ko se radujemo narodne svobode in ko nam daje kruh vseh dobrin bogata Jugoslavija. Da pa so razmere take, je zopet dokaz, da nekje ni vse tako v redu, kakor bi moralo biti.

Načel bi poglavje o koruptnosti, vemo pa vsi, da se je razpasla zadnji čas tudi že med nami in da polagoma zastruplja tudi tiste, ki so se ji doslej najuspešnejše upirali. Ker nočemo koruptnosti, se moramo v drugi vrsti z vsemi možnimi sredstvi boriti tudi proti njej. Uspešen pa bo ta boj le tedaj, ako je naš obstanek zakoničnim potom zagotovljen.

Neprecenljiva škoda in ovira v našem delovanju so naši tovariši tam doli. Na mestu, kjer iščemo opore in odkoder upamo, da jo z vso gotovostjo tudi prejmemo, je ni. Zato si je celjska organizacija nadela kot prvo nalogu, da vzbudi delovno energijo pri vseh ostalih organizacijah. O. Z. naj zastavi vse svoje moči, da bo potom Glavnega Saveza izvajala vsaj nekaj uspehov. Letargija in apatija, ki sta zavlada v vrstah državnih nameščencev, je sicer na eni strani umevna, treba pa je, da vse onemogle privedemo v svoj krog, kjer naj se s skupnim delom uveljavljajo. Predlagal bi, naj O. Z. piše ministru Zupaniču odprto pismo, v katerem naj mu pojasni stanje državnih nameščencev in ga hkratu pozove, da se izjavi, kakšno stališče zavzema minister v vladi napram našemu položaju.

Navzlic vsem meram od strani vlade moramo najti pot, po kateri dosežemo uspehe. Zato prosim, naj mi O. Z. pojasni glede nadaljne akcije svoje stališče, da morem na podlagi sklepa O. Z. dati potrebne smernice v Celju in Mariboru.

Podpredsednik Janežič se poročevalcu prof. Reichu zahvali za njegova izvajanja, ki so nas prepričala, da smo večji siromaki, kakor si domišljamo sami. O izstopu iz vseh narodnih, kulturnih, političnih in karitativnih društev se je sklepalo že tudi na seji O. Z. Tega vprašanja se tu nočem več dotikati, ker je O. Z. takšen predlog zavrnila. Odprto pismo na ministra Zupaniča pa se mu zdi simpatično in pričakuje potrebnih predlogov. Tudi o eventualni stavki smo že ponovno razpravljali, pa smo prišli še vselej do zaključka, da spricho nekonsolidiranosti naših organizacij ni izvedljiva in da bi bile njen sad samo nepotrebne žrtve.

Delegat Urbančič poudarja, da se ne zavedamo svoje moči, ali pa da je znano pravilno uporabljati. Skratka: mi vsi smo desorganizirani, in dokler traji nezaupanje med nami, dokler bodo organizacije torišče za intrige in osebna nasprotstva, toliko časa ne bomo beležili vidnih uspehov. Zavedati se moramo, da nas bo dovedel do naših ciljev samo energični, enotni nastop in sporazum z vsemi ostalimi pokrajinskimi zvezami. Niti od daleč pa si ne smemo predstavljati, da bo šlo vse to brez žrtv. Pogoj vsake borbe so žrtve, za katere morajo preostali skrbeti. Tudi v tem pravcu se moramo šele organizirati. O. Z. naj dá inicijativo za prireditve protestnih zborovanj, ki naj se vrše v vseh večjih krajih naše kraljevine. Pritegniti je k tej akciji vse ostale pokrajinske saveze. Abstinence v naših vrstah ne more pozdravljati, ker uči izkušnja, da je moč samo v slogi.

Delegat Mlejnik je mnenja, da je treba staviti konkretne predloge. Dan in uro protestnih zborovanj je treba določiti že vnaprej. Veljke važnosti je, da se protestna zborovanja prirede med uradnimi urami.

Delegat Zupanc se strinja z Mlejnikom ter še pristavi, da je treba predložiti naš položaj tudi javnosti, predno skličemo protestna zborovanja. Umestno se mu zdi, da obvesti

O. Z. Tega vprašanja se tu nočem več dotiporacije, n. pr. društvo zasebnih nameščencev, trgovski gremij, zvezo jugoslovenskih železničarjev itd. Neobhodno potrebno je, da vzbudimo simpatijo za naš protest v najširši javnosti. Tudi bi se ogreval za sklep, da izstopimo formalno in vsaj za prehodno dobo iz vseh društev, ki niso identična z našimi strokovnimi organizacijami.

(Konec prih.)

Vestnik.

Pogrebni sklad »Udruženja poreskih činovnika sekcija Ljubljana.«

XIII. Dodatek za sekcijo Ljubljana.

Pogrebni sklad.

Čl. 84.

Ljubljanska sekcija »Udruženja poreskih činovnika kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca« si ustanovi v smislu določbe čl. 3 točka c nezav'sno od centralnega udruženja in drugih sekcij svoj lastni pogrebni sklad.

Čl. 85.

Pravico do izkoriščanja s tem skladom imajo poleg rednih članov (čl. 6) sekcije tudi njih soproge.

Čl. 86.

Pogrebni sklad je dobrodelna ustanova, katere namen je, dajati v slučaju smrti rednim članom in njihovim soprogam podporo, da more o kritične stroške za stanu primeren pogreb. Pristop k pogrebni skladu je za redne člane, izvzemši uradnike, ki dokažejo, da so že člani kake druge slične ustanove drž. nameščencev, obvezen, za soproge (čl. 85) in pripravnike pa neobvezen.

Čl. 87.

V namene pogrebnega sklada plača'o redni člani poleg članarine obvezno še enkratno pristopnino, ki znaša do 30 letne starostne dobe 5 Din., od 30—40 letne dobe 10 Din., od 40—50 letne dobe 20 Din. 50—60 letne dobe 40 Din. skih režijskih stroškov.

Člani, ki pristopijo k sekciji po preteku 4 tednov po odobritvi tega dodatka, plačajo, izvzemši one, ki pristopijo k sekciji tekom 1 leta po vstopu v državno službo, poleg gornje pristopnine, še izredni prispevek po 100 Din. Ta prispevek se lahko plača v 12 zaporednih mesečnih obrokih.

Redni, nad 60 let stari člani morejo postati člani pogrebnega sklada le, če so včlanjeni pri sekciji, oziroma če so bili včlanjeni pri prejšnjemu »društvu davčnih uradnikov v Sloveniji« ali pri »Društvu davčnih uradnikov direktne službe za Slovenijo« na manj eno leto. Pristopnina za pogrebni sklad znaša za te člane 80 Din.

Redni člani plačajo ob smrti vsakega rednega člana po 10 Din.

Ob smrti vsakega ženskega skladovnega člana plačajo tako redni članj kakor njih soproge (čl. 85) po 5 Din za prihodnji smrtni slučaj.

Čl. 88.

Posmrtni prispevek se mora plačati 1. dan smrtnemu slučaju sledečega meseca. Vsak smrtni slučaj se naznani pismenim potom vsem skladovnim članom. Člani, ki v določenem roku ne plačajo posmrtnega prispevka v celoti, izgube zadržane pravice in člani sekcije prenehajo biti po dvakratnem brezuspešnem pismenem opominu v presledkih od 14 dni ne glede na določbe čl. 20.

Z izgubo članstva ugasne pravica do povračila pristopnine in že plačanih prispevkov. Ravnotako se ne povrnejo pristopnina in plačani prispevki ob prostovoljnem izstopu iz društva (čl. 20-a).

Čl. 89.

Pogrebni prispevek znaša ob smrti rednega člana tolikrat 10 Din, kolikor šteje društvo rednih članov, ob smrti ženskega skladovnega člana (čl. 85) pa, tolikrat po 5 Din, kolikor šteje društvo članov pogrebnega sklada. Za režijo si pridržijo pogrebni sklad ob izplačilu posmrtnine poleg državne pristojbine tudi povračilo dejanskih režijskih stroškov.

Čl. 90.

Pravico do posmrtnine ima v prvi vrsti zakonski drug umrlega člana, če ga član v pristopni izjavi ni izrecno izključil. Če ni zakonskega druga, preide pravica do posmrtnine na njegove zakonske otroke, a če tudi teh ni, na onega, ki ga je pokojnik v pristopni izjavi določil.

V slučaju spora, komu naj pripade posmrtnina, razsodi končno veljavno upravni odbor sekcije.

Čl. 92.

Odstop (cesija) članovim svojcem pripadajoče posmrtnine ni mogoč. Posmrtnina ni ruhljiva.

Čl. 93.

Da more sklad izpolnjevati svoje dolžnosti tudi, če bi se smrtni slučaj hitro ponavljali, se ustanovi rezervna zaloga tega sklada. V to zalogo se stekajo: pristopnine, nje obresti in darila.

Čl. 94.

Če se ugotovi, da sklad ne more več nadalje obstojati, ga sme skupščina razdružiti. Za tak sklep je potrebna $\frac{3}{4}$ večine navzočih glasov. Naj že preneha sklad vsled sklepa skupščine, ali naj ga razpusti pristojno oblastvo, se razdeli skladovo imetje po razmerju članstvene dobe in višine prispevkov med one osebe, ki so bile ob času razdružitve še člani sklada.

Razdelitev premoženja izvede upravni odbor sekcije ali trije v to imenovani skladovi člani.

Pri ugotovitvi o dobni dobi (čl. 94) je vpoštevati tudi dobo, ki jo je kak član prevel v dosedanem »društvu davčnih uradnikov v Sloveniji« ali v »Društvu davčnih uradnikov direktne službe za Slovenijo«.

Ljubljanska sekcija »Udruženja poreskih činovnika« je na odborovi seji dne 21. jan. t. l. proučila od oblasti še ne potrjeni dodatek o pogrebem skladu ter ga potrdila z določbami in v obsegu, kakor ga objavljamo na drugem mestu. »Poresko službo« je sekcija za vse svoje redne člane naročila od centrale že pred tremi tedni. Stvar smo urgirali in naj člani še nekaj časa potrpe. Odbor je skenil, da neorganiziranim članom ne bo dal nikakršnih informacij. Praktikanti se smatrajo za redne člane ter plačujejo po 5 Din na mesec. Sklep radi izplačila individu-

alnega pisarniškega pavšala je postal obsoleten ker je bil med tem časom delegacij ministristva financ kredit že dovoljen. Četrletno prejme vsak davčni uradnik 10 Din. Izplačilo se izvrši 1. marca t. l.; izplača se ves zaostanek. Imenovanja, premostitve in vpokojitve naših članov se bodo odlej redno objavljala v »N. Gl.«. Letni obč. zbor sekcije se vrši 4. marca t. l. v Ljubljanski justični palači. Članom ob južni železnici bo preskrbelo predsedstvo polovično vožnjo, ako se javijo do 23. t. m. Rok za pristop k pogrebemu skladu se podaljša do 1. marca t. l. Pogreb. sklad šteje doslej 129 rednih članov, 2 praktikanta in 79 članic. Apeliramo na kolegialnost ter pozivljamo zadnjega aktivnega in vpokojenega tovarša, da javi svoj pristop k sekciji. Iz-poviška ob priliki prvega izplačila izenačenih doklad tovarišem ne bo pretežko poravnati članarine in drugih obveznosti. Predsedstvo.

Pojasnilo na pojasnilo. Gosp. Rojec (?) naglašja v št. 3 »N. Gl.«, da ga je preds. Lillez na neki njegov medklic zavrnil: »G. Rojec trdi da je Rejsner povzročil maksimiranje. (Podčrtal pisec). Jaz bom Rejsnera pozval, da zahteva od njega dokaze za to trditve.« Škoda, da mi g. Rojec ne pove, kakšen je bil ta »neki« medklic, ki je nanj predsednik na tako energičen način reagiral. Za lase je privlečen, kar je tajnik slišal in poročal, za lase je privlečeno, kar je slišal predsednik in navzoči delegati, za lase je privlečeno, kar sta potrdila overovatelja zapisnika. — Gosp. Rojec bi se na brž hudoval in dementiral tudi tedaj, ako bi kdo trdil, da pojasnila v št. 3 »N. Gl.« — tudi če bi ga podpisal — ni napisal on, marveč »neki« drugi. Ker pa v tem pojasnilu izrečno naglašja avtorstvo podlistkov »Boj za življenje in smrt« v »Napreju«, mi bo dovolil, da se morda s tem »bojem«, ki je še vedno aktualen, podrobneje bavim izven okvira »Našega Glasa«.

Joža Bekš.

Čevlje kupujte od domačih tovarov tvrdke Peter Kozina & Ko. z znamko »Peko«, ker so isti priznani najboljši in najcenejši. Glavna zaloga na debelo in drobno, Ljubljana, Breg 20, ter Aleksandrova cesta št. 1.

Vabilo

k

3. rednemu občnemu zboru

„Nabavjalne zadruga državnih uslužbencev in vpokojencev r. z. z s. z. v Črnomlju“.

ki se vrši

v nedeljo dne 4. marca t. l. ob 10. uri dop. v prostorih okrajnega sodišča v Črnomlju sobe št. 3.

DNEVNI RED:

- 1.) Poročilo upravnega in nadzornega odbora o poslovanju v letu 1922, o računskem zaključku, o razdelitvi čistega dobička in o podelitvi absoluturija.
- 2.) Sprememba pravil.
- 3.) Slučajnosti.

Ako ne bi bil občni zbor od določenem času sklepčen, vrši se isti ravno tam in z istim dnevnim redom pol ure pozneje ob vsaki udeležbi.

Zaključni računi so članom do občnega zbora pri blagajniku na vpogled.

V Črnomlju dne, 6. februarja 1923.

Upravni odbor,

Priporoča se

modna trgovina

A. Šinkovic in s. K. Soss
LJUBLJANA, Mestni trg 19.

IGN. VOK

Ljubljana, Sodna ulica št. 7.

priporoča „Pflaff“ šivalne stroje, „Puch“ in „Oro“ na kolesa ter plašče in cevi, nadalje šivanke za vse vrste šivalnih strojev, olje in vse v to stroko spadajoče predmete. Samo prvovrstno g. rantirano bago!

Podružnica NOVO MESTO, Glavni trg.

Tovariši!

Kupujte svoje potrebščine le pri tvrdkah in obiskujte le lokale, ki inserirajo v »Našem Glasu«.

Kdor podpira nas, tega podpiramo mi!

Perje in puh

C. J. HAMANN

Ljubljana, Mestni trg 8.

Odon Koutny

orodje in tehnične potrebščine
Ljubljana, Kolodvorska ulica 28.

„Gostilna pri „Kolovratu“

Ljubljana, Pred škofijo št. 14.

Toči najboljša pristna štajerska (ljutomerska) in dolenska vina.

Mrzla in gorka jedila vedno na razpolago. Cene zmerno, postrežba točna.

Za obilni obisk se priporoča

Tomž B. zlj.

Ivan Sax

trgovina z manufakturnim blagom in z oblekami domačega izdelka.

Ljubljana, Stari trg št. 8.

Modno blago, perilo in potreščine za šivilje in krojače priporoča tvrdka

A. Persche

Ljubljana, Pred škofijo 21.

Iv. Jax in sin

Ljubljana, Gosposvetska c. 2

šivalni stroji

izborna konstrukcija in elegantna izvršitev iz tovarne v Lincu Ustanovljena l. 1867 Vezenje ponujajo brezplačno Posamezni deli koles in šivalnih strojev. 10 letna garancija!

Pisalni stroji „Adler“

Centri zastoni in franko. Kolesa iz prvih tovarov: Dürkopp, Styria, Wallenrad. Začasno znižane cene.

Najbolja

zobna
kremna

DIVADENT

dobl se
pousoj.

Ivan Jelačin, Ljubljana

Uvoz kolonijalne in špecerijske robe.

Tvrdka ustanovljena leta 1888.

Solidna in točna postrežba.

„TEXTILIA“

trgovska in industrijska delniška družba

LJUBLJANA.

Delniški kapital z rezervami Din. 4.000.000

Telefon 177.

Brzjavlj: Textilla.

Ljubljanska kreditna banka v Ljubljani.

Ustanov. 1900. Delniška glavica in rezervni zakladi ca K 150.000'000

Cekovni račun št. 10.509. Brzjavni naslov: Banka Ljubljana. Telefon št. 261 in 413.

Se priporoča za vse v bančno stroko spadajoče posle. Obreduje vloge najugodnejše. Prodaja srečke razredne loterije.

PODRUŽNICE: Brežice, Celje, Gorica, Kranj, Maribor, Metković, Novi sad, Ptuj, Sarajevo, Split, Trst.

Izdaja Osrednja Zveza javnih nameščencev in upokojencev za Slovenijo v Ljubljani. Odgovorna urednica Štebi Alojzija. — Tiska Narodna tiskarna v Ljubljani.